

Ko zajec z največjo brzino prileti na spodnji del njive, oglasi se ježeva žena in reče: „Evo me, jaz sem užé tukaj!“ Zajec ostrmi in se ne more dosti prečuditi temu. Ali družega nikakor nij misliti mogel, nego da je to v resnici stari jež, kajti znano je, da sta si jež in njegova žena tako podobna, kakor krajecar krajecarju. Ali zajec si ipak pomisli: „To je gotovo kaka sleparija.“ Zatorej reče: „Še jedenkrat nazaj gori!“ In zopet odleti kakor strela po svojej brazdi nazaj v gorenji konec njive. Ježeva žena ostane zopet mirno na svojem mestu sedéč. Ko zajec gori prileti, zavpije mu zopet jež na uho: „Evo me, jaz sem užé tukaj!“ Zajec ves iz sebe, zavpije: „Še jedenkrat!“ „Meni je prav;“ odgovori jež, „pa ako želiš tudi stokrat!“ „Dobro, ako je tako,“ reče ubogi zajec, ter je brez oduška brusil peté gori in doli sedemdeset in šestkrat, a stari ježko je bil vselej prvi na mestu. Kadar koli prileti zajec gori ali doli, vselej zavpije jež ali pa njegova žena: „Evo me, jaz sem užé tukaj!“

Toda sedemdeset in sedmikrat ne dospeje več zajec do konca njive. Ko je bil ravno sredi njive, pade na zemljo, kri mu udari na nos in na usta in mrtev obleži. A stari jež pobere svoje srebrne križavke in svojo slivovico, pokliče ženo iz brazde, in obá otideta vesela domóv; ako do zdaj še nijsta poginila, mogoče da živita še zdaj.

Tako se je zgodilo, da je na požeškem polji v gozdu Padeži jež ubogega zajca do smrti nagnal. Od te dóbe ne pade več nobenemu zajcu na um, da bi svoje noge poskušal s požeškim previhanim ježem.

Nauk v tej pripovedki je naslednji: Nihče, naj bi bil še tako odličen, naj ne zasmehuje od sebe nižjega.

(„Smilje.“)

Veronika in rmán.

(Prilika.)

Na trati poleg prašnate ceste, stala sta ne daleč narazen veronika in rmán. Užé več tednov nij bilo blagodejnega dežja; od zôre do mraka je vsak dan pripekalo solnce. Vsak voz, da — vsak popotnik, ki je prihajal po cesti, otepál si je prah z obleke. Soparno je bilo; zemlja je žeje zijala. Vsa omamljena in oslabljena je ležala veronika na tleh in le z velikim trudom je povzdigovala še svojo glavo k višku; tudi rmánu je vzela prehuda vročina moč in ponosno stališče. Listi so mu viseli, kakor trudne roke, in glavo je povešal k tlam. Zdajci se mu je zdelo, da sliši poleg sebe nekoga prav tiho govoriti. Ko je bolj pazno poslušal, videl je, da so to besede njegove zveste sosede — veronike. — „Oj, jaz nesrečna, zaničevana pritlikovka! Tu na tleh ležim — ginem v tej vročini — in zdaj pa zdaj me zaduší prah! Najbolj zoperne in grde živali letajo in se plazijo po meni! Tú prileti dolgopéti krešíč in mi stopi na obraz; — velikotrebušna krastača je vsako trenotje moja soseda; jedva ta otíde, pride mrzel červ, ali se bliža dolgonogi pajek; a najbolj zoperen mi je slinasti polž. A rada ali nerada moram pustiti, da leze po meni in me močí s svojimi slinami! Oj, čemu sem vendar na svetu! Menda le v zasramovanje in posméh drugim — — —.“ Pri teh besedah onemore in pade na zemljo. A rmán se sočutno nagne k njej in jej reče: „Nikar ne obupaj, draga séstrica!

Saj ne veš, kaj te še čaka! Ti ne umeješ svojega trpljenja!“ — Po teh milovalnih besedah se veronika spnè zopet po konci in reče: „Se vé, ti lahko takó govoriš! Tebi brišejo pót s čela hladne sapice in otesajo prah s tebe, ki pa potlej — name pada. Ti se dviguješ ponosno proti nebu mej tem, ko jaz tú na tleh vídno mrem! Nate se spušča skorjanček in ti napraviš sladke urice — mej tem, ko meni žabe sè svojim večnim krokanjem bijó po ušesih tako, da niti ne vidim niti ne slišim! Pojdi se solit sè svojo tolažbo! Kaj ti neki veš! Saj sem sama dosti pametna!“ Rekši, zverne se kakor mrtva na tla in rmán je užé mislil, da je veronika berž ko ne preminula v svojej obupnosti.

Žalostno je premišljeval rmán osodo svoje poprej tako ponosne sosede. Ali kmalu ga prebudi iz njegovega premišljevanja tiho šumljanje, ki je od daleč zmirom bliže prihajalo, a zmirom glasneje in močnejše. Nastal je velik vihar: kakor morski valovi se je zibalo žito na polji. Temá je pokrivala zemljo — vse se je poskrilo, kajti Bog je šel mimo. Grom je bil njegov sel, njegove oči so se svetile kakor blisk. Blisk za bliskom, tresk na tresk je prešinjal nočno tmino, dokler nij začel padati dež, iz začetka v drobnih kapljicah, a pozneje v debelih in močnih kapljah. Sprva je prašilo, potlej se je kadilo in zemlja se je napila do sítega in — zjutraj je bilo zopet vse prerojeno. Cvetice so napolnjevale okolico z rajskimi vonjavami, krilati ptiči so zopet oživel in vhirali svoje krasne pesnice; tudi človek je bil zopet vesel, lepega poletnega dné.

Rmán je bil danes kakor prerojen. Vzdigne se in pomolí roke k nebu. A nij pozabil svoje sosede veronike. Nagne se k njej in jej prijazno reče: „Oj, sestríca, kako si krasna, — tisočkrat lepša si od mene! Kaj se je neki zgodilo s teboj! Tvoja glava je vsa posuta z višnjavimi zvezdicami!“ — „Dà,“ odgovori veronika, — „tako lahko mi je danes pri srei. Vsak naj hvali Boga v trpljenji in težavah. To, kar ti imenuješ višnjave zvezdice, to so cveti ki so se po noči prikazali in o katerih včeraj niti sanjala še nijsem, ti cveti so se razcvitali v mojem trpljenji.“ Tako je govorila veronika čvrsto stoječ zopet po konci.

In ti človek na ozkej poti življenja, ki vedno tožiš v trpljenji in imaš zaprta ušesa tolažbi iz nebes, ne zabi nikdar, kadar v svojej nehvaležnosti godrnjaš, da je Bog tudi v tvoje srce zasadil tisoče cvetov, nebó, polno zvezd! A zemlja te more samo ponižati, nikdar ne umiri tvojega srca, če se ti še tako sladká. Odpri srcé Bogú, ki te hoče obiskati, akoravno po noči in ob hudej uri! Če tudi imaš čakati vse svoje življenje, pride pak jedenkrat gotovo in ž njim pride jutro polno sladkosti in blagodejnega mirú! — —

D. Majarón.

V e t e r.

Veter sem veter
Naglo letim,
Drevje podíram
Strašno bučim.
Ceste pometam
Listja, prahú,
Detci narejam
Dosti strahú.

Z glave klobuke
Mečem po tleh,
Hodim ter piham
Kakor star meh.
Vrata zaprite
Okna in hram.
Da ne pripiham
V hišo tud' k vam!